

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Roma Sancta sive Benedicti XIII. Pontificis Maximi &
Eminentissimorum & Reverendissimorum S. R. E.
Cardinalium Viva Virtutum Imago Æri & literis in
perennaturam Virtutum memoriam incisa**

Conlin, Johann Rudolph

Augustæ Vindelicorum, Anno MDCCXXVI

VD18 10209328

No. XXXVI. Innicvs Carraciolvs Neapolitanus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72633](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72633)

No. XXXVI.

INNICVS CARRACIOLVS NEAPOLITANVS.

Innicus tit. S. Thomæ in Parione Cardinalis Carraciolus Neapolitanus, Episcopus Averfanus natus est An. 1654. 16. Dec. ex Illustrissima Carraciolorum Familiâ, quæ vetustate inclyta, opibus præpollens, Dynastiis ampla, togâ sagoque clarissima, Religione pia, sapientiâ famosa, utilitate probata, inchoata virtute, propagata literis, felicitate consummata, nominis sui splendore totum Regnum Neapolitanum complectitur. Ex Græciâ, sapientum Patriâ, Illustrissimi Carracioli originem trahunt. Inde ad Regiam Parthenopen (nunc Napoli) transgrediebantur; credo ut ea in urbe, literarum studiis jamdum Ciceronis, Virgiliique ætate clarissimâ, suæ sedem ponerent sapientiæ, aut ut Cumis proximi, è Tripode loquerentur, aut Ciceronis Puteolos nati, ore facundo oracula funderent, aut in Capuanâ Urbe, Romæ olim æmulâ, potentiam firmarent, aut Nolam fortiti, ad cultum Numinis populos convocarent. Hoc indubitato constat, quod jamdum IX. Sæculo Carraciolorum nomen per Regnum Neapolitanum inclytum vigerit; sed ad Petrum quemdam Carraciolum, qui XII. Sæculo vixit, generis seriem referunt, cui duo filii Gregorius & Landolphus obtigerant; inde duæ inclytæ Carraciolorum Stirpes, Rossiorum & Pisquitiorum. Carraciolorum Magnitudinis manifestum argumentum est, quod quinque S. R. E. Cardinales, Unus Patriarcha, XVII. Archiepiscopi, XXIV. Episcopi, IX. bellicâ gloriâ celeberrimi, & primi nominis Duces inde prodierint; ut adeo Illustrissimam hanc familiam planè Seminarium fuisse constet, unde sacra æquæ ac Profana Respublica Viros, in magnæ terrarum partis salutem progenitos, evocavit. Principatibus tam potentes erant Carracioli, ut Sansovinus XII. Principatus, XXVII. Ducatus, XXVI. Marchionatus, & Comitatum duplicem numerum referat, quorum tituli aut possessiones potentissimis Carraciolis adscribebantur. Sed ego nulla re magis celebrandos opinor, quàm eximio Religionis Studio, pro quâ strenuè tuendâ sagati in armis stabant, togati in curiis laborabant. Eos inter, ut complures alios hic prætermittam (quorum tamen egregiis nominibus non abstinebo, cum Nicolaum Carraciolum S. R. E. Cardinalem paulò post commemorabo) jure perquam meritissimo nuncupandus venit Innicus Carraciolus, Eminentissimus noster Purpuratus, qui Sapientiâ & Pietate summus, comeritus est, ut ad Honores, ad Purpuram, ad Episcopatus, sicque unâ in partem egregiorum laborum, in Christianâ Republica obeundarum, à Sacrà Româ evocaretur. Primò Clericus de Camerâ dictus, solertissimum ingenium Clementi XI. qui charissimum habebat, statim comprobabat. Inde Ephesiorum Episcopus, ab eodem Clemente denominabatur. Ephesus Joniæ Urbs est antiquitate & amplitudine, temploque Dianæ nobilitata inter Meándrum & Caistrum fluvios sita, & Asiæ olim Lumen nuncupatum. Istud Dianæ templum à totâ Asiâ quadringentis annis exstructum fuerat; inter septem Orbis miracula olim habitum. In eodem templo inter cætera fuerat Hecatæ Statua, in ejus contemplatione ædituus admonuit oculis parcere;

cere; tanta fuerat, teste Plinio, n̄ armoris radiatio. Eadem die templum istud
 conflagraverat, quā Alexander Magnus Pellæ nascebatur, incendente Heroftra-
 to, ut immortale sibi per malefacta nomen compararet. Ephesii mandatum edi-
 derant, ne quis infauftum hominis facinorosi nomen deinceps ore proloqueretur;
 nec tamen, quò minùs id, quod voluit, consequeretur, prohibere poterant. Ec-
 clesia, quæ Ephesi erat, à sancto Paulo, qui anno à Reparata nostra salute LV. eò
 venerat, & toto triennio ibi morabatur, exstructa fuerat. Postea S. Joannes E-
 vangelifista eidem præfuit usque ad tempora Trajani ad An. Christi 101. quò placi-
 dè exspiravit; cùm antea sub Domitiano ferventi oleo Romæ fuisset immerfus, &
 in Patmon Insulam relegatus, demum sub Nerva ad Ephesios rediisset. Eadem
 in Urbe Beatissimam Virginem, post Christum passum, domicilium fixisse, non de-
 sunt, qui scribant. Lex Ephesiorum fuerat, quæ jubebat: *Recordari quotidie alicujus vete-*
rum, qui honestè vixisset. Enimverò Innicus Carraciolus Ephesiorum Episcopus creatus,
 semper ante mentis oculos Illustrissimorum Majorum suorum Vivam Virtutum
 Imaginem habuerit, quas sibi imitandas, & ex integro in se exprimendas ducebat. In-
 tuitus fuerit Marinum Carraciolum, qui à Leone X. cum Hyeronymo Alexandro ad
 Carolum V. neoelectum Imperatorem missus, in comitiis W ormatia habitis omnem
 lapidem movebat, ut hæresis, per Germaniam exorta, in semine suffocaretur. Re-
 spexerit in Carolum Andream Carraciolum, qui An. 1634. in proelio Nordlingano
 causam Catholicam strenuè propugnauerat. Nam cùm Innicus Carraciolus A. 1712.
 apud Helvetos Pontificis Nuntius moraretur, omnia intestinis dilacerata dissidiis vi-
 dit. Abbati Fani Sancti Galli cum Toggiensibus, qui ejus ditioni subsunt, lis enasce-
 batur; cùm Helvetæ Religionis homines sua privilegia per eum comitatum ab Abba-
 te imminutum iri conquererentur; is rebellibus, ut judicabat, subditis non cedendum
 ratus, arma in eos parabat; contra Tigurini & Bernates causam Toggenfium, ar-
 matâ non minùs manu defendendam susceperant. Indigna res visâ Quinquepagicis
 Catholicis, videlicet Lucernensibus, Uranis, Suiciis, Unter Waldiis & Tugianis, se-
 ditiosos adversus Principem subditos, à Tigurinis & Bernatibus foveri; hinc & ipsi
 arma avidè arripiebant, antiquam gentis suæ gloriam respicientes; nam à se Ann.
 1531. contra eosdem Tigurinos & Bernates magnum aliquid patratum fuisse, neuti-
 quam ignorabant. Verùm enimverò prædicto anno MDXXXI. Hi Quinquepagici
 tribus proeliis insigniter hostes profligaverant. Prima acies committebatur XI. Oct.
 apud Capellam Monasterium, cùm Tigurini Suicios, Tugianos, & Unter Waldios
 invaderent: Catholici fugam simulabant, ut in paratas insidias hostem pellicerent.
 Mox ex insidiis valido agmine prorumpentes, Tigurinos in fugam compellebant,
 MD. Cæsis, & in iis malorum omnium incentore & Capite ZWingliò. Secun-
 dum proelium conferebatur XVII. Octobris, cùm Tigurini, præteritâ clade exacer-
 bati, accitis Bernatibus ad triginta hominum millia intra paucos dies contraxissent,
 eosque adversus Catholicos in aciem producerent. Occurrebant imperterrito a-
 nimo Quinquepagici, quorum totus exercitus octodecim millibus constiterat. Ite-
 rum Superis pro meliore stantibus causa, ZWingliani fundebantur, flumen quin-
 gentos absorpserat, in conflictu septingenti cæsi fuerant. Tertium & Ultimum proe-
 lium XXIV. Octobris ejusdem anni committebatur; cùm enim Tigurinos, & Berna-
 tes, quòd plurimi à paucis in fugam turpiter acti & superati essent, pessimè habe-
 ret, in auxilium sibi adsciscebant Basileenses, & Schaffhusianos, & Sangallios, ac
 Mullhusianos, eo Consilio, ut noctu Catholicos imparatos invaderent: non late-
 bat Quinquepagicos, quid illi machinarentur, jubebantque suos, interulas lineas ar-
 mis superinducere, ut eo Symbolo possent alii ab aliis internosci. Ubi ad pug-
 nam ventum erat, tam fortiter Catholici in ZWinglianos insurgent, ut aliquot eo-
 rum millia caderentur. Statim postea ZWinglianis iterum turpiter discedendum
 erat; nam cùm quinquepagici processionem ad Ecclesiam B. Virginis Einsidlen-
 sem,

sem, miraculis celeberrimam, processionem decrevissent, à senibus, pueris, foeminis, Virginibus, omni que imbelli turbâ perendam, tulerant eum de se triumphum ZWingliani quàm ægerrimè, jamque constituerant, illam ædem evertere, & imaginem B. Virginis in frustra concisam, igni absumere; sed ille tam Barbarus conatus multo illis sanguine constitit; nam à Catholicis, strictis pugionibus excepti, egregiè vapulabant. Ita illo tempore se res habebat; verùm in eo, quod An. 1712. Quinquepagicis cum Tigurinibus & Bernatibus intercesserat bello, secus omnia acciderunt; Deo ita ordinante, ne in hominum unquam confidatur dextris, sed Solum Brachium Dei excelsi in Spiritu Humilitatis agnoscat. Tunc quidem Sanctissimus Pater Clemens XI. nequiquam omiserat, ut pro eximio suo in rem Catholicam studio qualiacunque Subsidia, quantum summa in illa temporum calamitate Apostolici ararii patiebantur angustia, memoratis Pagis alacri animo conferret. Illos insuper Pastoralibus monitis vehementer excitare non prætermittebat, ut forti strenuòque animo pro aris & focis pugnarent, ac mutuam imprimis, & in eo rerum statu, si unquam aliàs, maximè necessariam animorum, consiliorumque concordiam foverent. Enixis præterea Officiis Orthodoxos reges adhortatus & obtestatus fuerat, ut afflictis illie Catholicorum rebus, celeri validaque ope succurrerent, conjunctisque Studiis A Catholicorum conatus & audaciam coercerent. Pontificiorum mandatorum interpres Innicus Carraciolus, diu noctuque laborabat, circumcurabat, & ad rem non segniter gerendam Orthodoxos adhortabatur; sed justissimus Deus, & in judiciis suis incomprehensibilis, qui jam olim Israelitas electum à se populum, multiplicatis eorum peccatis irritatus, in manus Assyriorum, Philistæorum, Ammonitarum, Moabitarum, & Jebusæorum &c. &c. traderat, etiam hinc à Fidelibus Helvetis suis manus retrahere visus; iterum porrecturus, si alterius partis peccata ingravescant. Tigurini & Bernates, ingenti exercitu contracto, qui triplò quàm Catholicorum major erat, in Sangallensem ditio nem irrumpebant. Statim urbs Mellinga, quæ Ursæ fluvio adjacet, & Wila, haud procul Fano Sancti Galli sita, intercepta fuerant. Ipsum Sangallense monasterium direptum: Auri, argenti que ingens pondus, Ecclesiæ paulò ante ornamentum, in prædatorum manus, belli veluti jure, veniebat. Complura tormenta, mortaria, & reliquis belli apparatus, humi detossus, eruebantur. Publica monasterii documenta inter manus lacerantium deperibant. Pulcherrimum Organum, in profanos usus aptandum, avehebatur. In cellis, doliis in frustra concisis, vina medio corpore tenuis alicubi fluebant; hinc factum, ut militum aliqui, melle eo nectare inebriati, novi mortis genere in vino naufragium fecerint. Campanæ, ut suo funeri præluderent, unanimi concentu, unius horæ spatio, concrepabant; postea inter belligerantes dividebantur, nova metamorphosi in bellica tormenta transituræ. Earum una, quæ quadraginta supra centum Centipondia suo pondere æquabat, Tigurinibus cessit, & sex ac quadraginta funalibus equis avehebatur. Movit ea res Quinquepagicos, ut in hostem, prædâ prægravem, ocyus moverent. Haud procul Primâ Guardia (Bremgarten) quatuor eorum millia in insidiis collocabantur, ut in hostem, temerè progredientem, ex improvise erumperent. Fraude patefacta, justa acie 28. Maij decertandum erat. Victoria à Bernatibus, cum quibus solis res erat, steterat. E Catholicis DC. desiderabantur. Sauciorum major numerus erat. Non pauciores quingentis Captos Bernates abduxerant. Statim Urbs Prima Guardia, & post eam Bada Victoribus portam pandebant. Nec tamen Quinquepagici animum despondebant; sed novo cum hostibus proelio XXV. Julii haud procul Villmerga (in liberis, ut vocant, provinciis sita) congregiebantur. Iterum eadem fortuna partium fuit; nam licet Catholicis initia proelii faverent, ultima tamen longè infaustissima accidebant, tribus eo-

rum millibus caesis, totidem captis, & omni apparatu bellico in hostium manibus destituito. Ea tamen Victoria Bernatibus multo impendio steterat, ita ut inter passos mutua armorum damna facilis concordia coalesceret; praesertim quod munitissimâ Ruperti villâ (Rapersch Weil) amisâ, Catholici suis diffidere armis coepissent; contra Tigurini & Bernates haud inmerito subvererentur, ne cum ipsi cum Catholicae Religionis hominibus acri bello colliderentur, tertius, veluti Pacificator, superveniret, utrosque absorpturus. Et jam Imperator ex unâ, ex alterâ parte Galliarum Rex Ludovicus XIV. Helvetiâ propius armatum militem admovebant, aliorum detrimenta, si porro in bellum animi prurirent, suum facturi luctum. Rem subodorati Helveti, sibi ipsi pacis leges dictarant, nullo alio partium medio, & veluti sequestro, tunc quidem admissio: Ea Pax vel ideo impetrata facilis erat, quod pagi Friburgensis, Solodorensis, Basileensis, Schaffhusianus, Abbatiscellensis & Claronensis eidem bello se neutiquam in eam usque diem immiscuissent; nec etiam immiscere poterant, nisi totam unâ Rempublicam everfam vellent. Horum imprimis sedulâ curâ efficiebatur, ut pax inter belligerantes eâ lege stabiliretur, ut Ruperti villa, Comitatus Badensis, Mellinga, Prima Guardia &c. in Tigurinatorum & Bernatium manibus tamdiu relinquerentur, donec omnium securitati cautum esset, sibi que de expensis, quas in id bellum insumpserant, satisfactum foret; postea omnia bona fide, ad suos Dominos redirent; & pleraque redierunt; credo, ne nova belli materies hominibus, quorum salus in unâ pace posita, diu retentis, quæ restituenda essent, offerretur. Innicus Carraciolus toto eo tempore in eo unice erat, ne Orthodoxa Helvetia indecorè cum hostibus pacifceretur; concoquenda tamen erant qualiacunque detrimenta religiosissimo Antistiti, cum Europæ Principum nemo reperiretur, qui aliorum commoda suum periculum Pace Rastadiensi tam recenti, facere vellet. Anno 1715. Innicus Carraciolus, suis præcisè commendatus meritis, & in periculosis Sacrae Reipublicæ temporibus, apud Helvetos moratus, iisque, quantum in se erat, ut fortes essent, strenuis adhortationibus animatis, nec etiam post rerum infortunia derelictis, sed ad certissimam fortunæ refulgentiæ spem erectis, Cardinalis factus est, creatus equidem XXIX. Maij, nec tamen ante XVII. Decembris promulgatus. Verba Clementis XI. promulgantis ea fuere. *Intendimus insuper hac ipse die declarare & palam evulgare Innicum Carraciolum, Episcopum Aversanum, cujus præclaras, ac Sacro Antistite verè dignas virtutes, nemo ex vobis est, qui ignoret.* Hæc à Pontificio Oraculo de Eminentissimo Purpurato Innico Carraciolo dicta fuisse, satis sunt, & integri libri instar. Solummodo de Episcopatu Aversano est, quod commemorem. Ea urbs nunc Arpino vocatur (olim Atella nuncupabatur, Capua inter & Neapolim sita, Volscorum Juris) Patria fuerat Caii Marii, qui septies Consul Romam regebat. Marcus Tullius Cicero illud Eloquentiæ famosissimum Lumen, tercentum inde passibus progenitus fuerat. Robertus Guiscardus Normannus ex Apuliæ ducibus munitissimam ibidem arcem extruxerat, ut Neapolitanorum cervicibus incubaret. Ego Eminentissimum Purpuratum Innicum Carraciolum Cajo Mario multum equidem majorem reputo, quantum plus est, Sacrae Reipublicæ Navem, validis ventis hinc inde incumbentibus, feliciter regere, quam Consulares Fasces Romæ tenere: Ciceroni æquipato, cum in omnem partem facundus, pronas omnium voluntates per Helvetiam attraxerit: Arcem denique credo, non quæ tibi Sacra Parthenope terrori amplius esse queat aut velit;

sed quam, ceu Arcem Refugii ames unâ & reverearis.